

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Speculum Monasticum

In Quo Totius Religiosæ disciplinæ Casus, Regulæ & difficultates clarè videntur, breviter explicantur & resolvuntur Canone, rationibus & Patrum auctoritatibus

Philippus <a Domina Nostra Septem Dolorum>

Augustæ Vindelicorum, 1688

Cap. XXVI De simonia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40745

tionis, habet annexam infamiam, posita sententia verberatus eo modo est quidem infamis, non propter disciplinam, sed ratione criminis perpetrati, vel ratione delicti notorii,

CAPUT XXVI.

De simonia.

SUMMARIUM.

- I. *Quid sit simonia, & quotuplex.*
- II. *An aliquod dare vel accipere pro reptione ad religionem, sit simonia.*
- III. *An pro Sacramentis, vel eorum administratione.*
- IV. *An pro rebus sacris permanentibus.*
- V. *An pro sepultura.*
- VI. *An pro actibus & exercitiis scientiarum.*
- VII. *An pro beneficiis regularibus & Praeclariis, seu aliis officiis religionis.*
- VIII. *De pœnis simoniacorum, & à quibus possint absolvi.*

I. Simonia à Simone Mago originem traxit, quia donum Dei emere volebat, *Aluum.*
 & *D. Thom. 2. 2. q. 100. art. 1.* Definitor sacrilegium consistens in studiosa voluntate emendi,

vendendi, vendendi, seu commutandi rem sacram,
 seu spiritualem, vel spirituali annexam pro
 temporali, ut pretio. Dicitur sacrilegium,
 quia res sacra indignè tractatur, dum pretio
 temporali aestimatur, & in contractum dedu-
 citur: dicitur studiosa voluntas, id est delibe-
 rata, ut excludantur motus voluntatis non ple-
 niè deliberati, vel procedentes ex ignorantia
 inculcata: Hic autem loquimur de peccato si-
 moniæ, in sua specie perfectò: Dicitur emen-
 di, vel vendendi; quibus verbis significatur
 omnis contractus, non gratuitus, sive sit emptio
 vera vel venditio, locatio aut permutatio, seu
 alius quicunque: Dicitur pretio temporali, si
 enim datur spirituale pro spirituali, non erit
 proprie simonia. Turpitudine namque hujus
 peccati in eo consistit, quòd spiritualia aesti-
 mantur pretio humano, vel re aliqua humana
 pretio aestimabili. Illud autem pretium est vel
 moneris, ut bös, vestis, &c. vendi consueta,
 vel lingua, ut laus, vituperatio, patrocinium
 advocati, commendatio apud Principem, quia
 est officium pretio aestimabile; vel obsequi-
 um ministerium aliquod in rebus temporalibus,
 ut est famuli aut oeconomi, &c. Dicitur rem
 sacram, seu spiritualem, vel spirituali anne-
 xam, quia res merè temporalis non est materia
 simoniæ, neque illius commutatio est contra
 reverentiam rebus sacris debitam. Unde pa-
 tet, maliciam hujus virii in eo consistere, quod
 Ii a injuria

injuria & irreverentia fit rebus sacris, & ipsi Deo, dum ipsæ, sicuti res temporales, pretio æstimantur, & contractibus subjiuntur. Est autem quadruplex genus rerum spiritualium; Aliæ sunt spirituales per essentiam, ut virtutes supernaturales, gratiæ dona spiritualia, &c. Aliæ causaliter, quia sunt causæ rerum prædictarum, ut Sacramenta, ad quæ reducuntur sacramentalia, ut aqua benedicta, chrismatis consecratio, & aliæ sunt res spirituales effectuales, quia sunt operationes ex potestate spirituali procedentes, vel operationes ad Deum ordinatæ, ut dispensare in votis, absolventes, &c. Aliæ sunt res spirituales ex annexione, ut sunt quæ ordinantur ad officium spirituale, vel petunt ab ordine spirituali, ut beneficia & percipiendi fructus; vel sunt præparatoriæ ad spiritualia, ut vasa sacra, vestes sacra, campanæ benedictæ, &c. Et hæc omnia intelliguntur nomine rei spiritualis, quæ non possunt ceteri, aut commutari (ut pretium) unde nisi detur ut pretium, non committitur simonia. *Lexiana verbo simonia n. 2. Lessius de justit. & jur. cap. 35. de simonia dubitat. 1.*

Duplex est simonia; alia jure divino seu naturali prohibita, quæ solet dici prohibita, quia mala; alia solo jure ecclesiastico prohibita, quæ solet dici mala quia prohibita. Prima committitur in emptione venditione, &c. rerum sacrarum, siue sint sacra ex natura sua, ut

sacramenta, sive ex benedictione Ecclesie, ut
 altar, ara, &c. Secunda versatur circa permu-
 tationes, vel resignationes officiorum tempo-
 raliū Ecclesie, emptiones aut venditiones,
 v. g. sacriste, economi, &c. quæ ab Ecclesia
 prohibentur *cap. Salvator 1. q. 3.* Iterum si-
 monia est *triplex*, mentalis, conventionalis, &
 realis: mentalis accipitur pro nudo proposi-
 to committendi simoniam, ea sola mente con-
 cipitur, & nulla ratione cum externo actu con-
 iungitur, v. g. aliquis habet intentionem dan-
 di pecuniam pro prælatura, sed pœnitens non
 complet opere suam intentionem, nec ullam
 conventionem facit. Aliquando etiam acci-
 pitur pro illa actione externa, quæ fit mente si-
 moniaca, sed ex se & circumstantiis simoniam
 non præfert, ut, si detur pecunia pro prælatura;
 ita tamen, ut nec implicitè, nec explicitè signi-
 ficetur externè esse pretium. Conventionalis
 consistit in pacto, seu conventionem expressa, vel
 tacita, dandi vel recipiendi temporale pro spi-
 rituali: Ista distinguitur à mentali, quia non
 habet externam conventionem, & à reali, quia
 non habet adjunctam rei traditionem. Realis
 est, quæ res temporalis verè traditur, & accipi-
 tur pro spirituali. *Lezan. sup. n. 3. & 4.*

II. Dico esse simoniacum aliquid dare vel
 accipere, ut pretium pro receptione alicujus in
 religione, sive etiam pactum aut conventionem
 facere dandi aut recipiendi ea intentione; ita

li 3 ut

ut sine hoc pacto non reciperetur, quia hoc est propriè vendere rem spiritualem pro temporalibus. Recipere tamen aliquid ad sustinenda onera temporalia, quæ religio suscipit cum aliqua persona pro victu & vestitu, non est ex natura rei simoniacum, quia tunc accipitur temporale pro temporali. Quotiescumque autem est licitum accipere aliquid pro ingressu religionis, modo non detur aut recipiatur in pretium, licitum est etiam facere pactum de illo, quia nullo jure prohibetur, & multorum consuetudine approbatur. *Suarez tom. 1. de religione lib. 4. de simonia cap. 17.* Unde colligitur, quod cum simonia consistat, ut res temporalis tradatur in pretium rei spiritualis: ideo, si quid detur, vel accipiatur non ut pretium, sed per modum sustentationis, vel liberalis doni ad gratiam retinendam, vel ineundam, vel per modum elemosinæ, aut consuetudinis, præcipuè si monasterium est pauper, non est simoniacum: quod si monasterium esset opulentum, exigere aliquid pro sustentatione ingredientis videtur simonia, saltem juris ecclesiastici. Ita *D. Thom. in 4. dist. 25. q. 3. art. 2. ad 7.* ubi ait: *Si sine gravamine monasterii possit recipi novitium, est simoniacum aliquid exigere, & multi alii DD. sentiunt hoc esse simoniam.* Posito verò, quod monasterium inopia prematur, & non possit plures sustentare, non erit simonia pacificè de sustentatione cum ingredientibus. Ita *D. Thom. q. 100.*

100. art. 3. & 4. & in 4. sentent. loco sup. cit.
Lassus de iustit. & iure lib. 2. cap. 35. de simon.
 lib. 1. n. 67. ad 72. Estq; notandum, quod
 in casibus, in quibus committitur simonia dan-
 do vel recipiendo aliquid pro ingressu in reli-
 gionem, committi etiam à cooperantibus, v.g.
 suffragium dantibus pro talium receptione, si
 scienter dederint pro supradictis in hoc §. vide
Lecanam verbo simonia n. 5. Peyrinum tom. 1.
de subdito q. 1. cap. 20. n. 30. Cabassium lib. 5.
cap. 5. a n. 1. de simonia.

III. Simoniam committunt religiosi, dando
 vel accipiendo, ut pretium, aliquid pro sacra-
 mentis aut illorum administratione *cap. cum in*
ecclesia. c. non satis de simon D. Thom. 2. 2. q. 100
art. 1. Sylvester verbo simonia n. 8. & quamvis
 in iure specialis pœna non sit illis designata,
 generales tamen pœnas incurrunt, & ita depo-
 nuntur, *cap. sicut de simonia. Bonacin. de simo-*
nia q. 4. §. 16. n. 5. dicit, simoniam etiam com-
 mitti dando vel accipiendo pecuniam pro levi
 pœnitentia in iungenda in sacramento confes-
 sionis, quia impositio pœnitentiæ est actus cla-
 rium.

Licet tamen est Confessariis regularibus
 elemosinas à pœnitentibus datas recipere, non
 ratione confessionis aut absolutionis, sed per
 modum simplicis elemosinæ, & in hoc nulla
 deformitas reperitur; quin potius consenta-
 neum est, ut qui in sacratio operantur, quæ de

sacratio sunt, edant, *Apostolus 1. Corinthior. 9.*
Peyrinis tom. 1. de subd. q. 1. de obed. cap. 21. §. 1.
 Injungere autem Missas pro pœnitentia, licet
 res indifferens appareat, imò sit licitum, sicut
 orationes & alia opera pietatis; tamen non de-
 bet fieri à Confessariis cum omnibus indifferen-
 ter; sed considerata persona pœnitentis, pec-
 catorum qualitate, & circumstantiis; & cum
 prudens Confessarius debet mittere pœniten-
 tem ad aliam Ecclesiam, & abstinere à receptio-
 ne talis eleemosinæ pro Missarum celebratione,
 ne scandaliset pœnitentem suspicientem ex a-
 varitia talem pœnitentiam illi fuisse impo-
 sitam; non esset tamen damnandus si reciperet
 ubi nulla scandali, aut admirationis esset du-
 bietas. *Sylvester verbo, simonia n. 6. Peyrinu*
sup. Lezana tom. 1. 1. part. cap. 19. n. 39. &
40. & Bonacin. sup, n. 10. Possunt etiam Con-
 fessarii aliquid accipere pro labore extrinsecu-
 seu antecedenti concomitante administratio-
 nem; quia talis labor est pars necessaria ipsius
 & nullo modo separabilis ab ipsa, licet per se
 non sit conjunctus cum Sacramenti administra-
 tione, ut si quis v. g. ad audiendam aliquam
 confessionem duo aut tria millaria conficiat,
 aut aliquas expensas faciat; poterit etiam per
 modum pretii aliquid recipere: ille enim labor
 est omninò temporalis, & non nisi per accidentem
 conjunctus cum re spirituali; & ideo potest
 exigi pretium pro obligatione, qua se obligat
 religio.

Religiosus ad Sacramentorum administratio-
nem; ut, si quis se obliget per annum, vel duos
ad Sacramenta ministranda, seu ad celebra-
ndum; quia tunc non vendit rem aliquam spi-
ritualem; sed solam suam libertatem, nec pro-
pterea fiet simonia.

Idem dicendum de exorcismo, catechismo,
& ceteris spiritualibus, & ad spiritualia ordi-
natis. *Sylvester in Summ. verbo simonia q. 8.*
dub. 6. Sanch lib. 2. concil. moral. cap. 3. dub. 15.
Concionatores etiam regulares possunt justè
accipere mercedem tanquam pretium concio-
nis sine simonia, ut diximus in cap. de concio-
natoribus.

IV. Simoniacum est dare, vel accipere ali-
quid, ut pretium, pro rebus sacris permanen-
tibus, v. g. vestibus, vasis, sacris ornamentis, &
similibus, quæ licet ratione materiæ, quæ est ali-
quid temporale, vendi possint, tamen ratione
consecrationis non possunt plus vendi; quia
illarum consecratio ab Ecclesia dependet, & ea
posita fiunt res sacræ, & ad finem spirituales
ordinatæ. Idem dicendum de oleo sacro, &
chrismate, quæ omnino gratis tribui debent;
ita ut neque liberè oblatum pro illis aliquid ac-
cipere possint: quare secundum opinionem
DD. tollenda est consuetudo aliquorum, qui
velut illa distribuere, nisi ova aut aliquid
aliud illis tribuantur: & hoc colligitur ex de-
claratione *Sacr. Congr. Episc. & regular. quæ*

refert Gavant. in Manual. Episc. verbo, olea sacra.

Reliquias Sanctorum vendere seu emere est peccatum simoniae prohibitum l. nemo Cod. de Sacrosanct. Eccl. cap. cum ex eo de reliquiis. Bonac. de simonia q. 4. n. 3. nisi reliquiae essent apud Infideles, quia tunc emi possunt; eo, quod proprie reliquiae non emuntur, sed vexatio Infidelium redimitur. Quod si dictae reliquiae in vasis argenteis vel aureis continerentur, & tunc dicta vasa cum reliquis venderentur, possunt emi dicta vasa; quia sunt pretio estimabilia: ita tamen, ut nullo modo illorum pretium ratione reliquiarum augeatur. Bonac. sup. Illas vero exponere venerandas propter lucrum oblationum, inde futurum proveniens, ut saepe contingit, si hoc sit intentum principale illius expositionis, est peccatum simoniae, cap. cum ex eo sup. citato. Concil. Trident. sess. 15. in principio in Decreto de invocatione, veneratione & reliquiis Sanctorum. Non erit tamen simoniae, si principale intentum illius expositionis sit cultus & veneratio Sanctorum ad Dei gloriam, & lucrum sit minus principale intentum, eodem modo, quo clericus vadens ad choram principaliter propter lucrum temporale est simoniacus; non autem si lucrum illud est ibi causa minus principalis. Addunt aliqui, & probabiliter, quod, etiamsi in hac reliquiarum expositione principale intentum sit lucrum temporale,

porale, non erit simonia, nisi quando illud lu-
 crum speratur, ut pretium ostensionis: quod si
 non speretur ut pretium, sed solum tanquam
 sustentatio congrua ibi laborantium, non erit
 simonia; quia *cap. cum ex eo, cit. & Tridentin.*
 intelliguntur, quando oblationes deducuntur
 in pretium sub pacto, dicendo v. g. pone reli-
 quias in publico, & tibi reddemus tantum pre-
 tium. *Sotus lib. 9. de justit. q. 6. art. 2. ad finem.*
Peyrinis tom. 3. privileg. cap. 1. n. 2. Lezana
verbo, reliquia, n. 3. & 4.

Emerere agnus Dei, ratione benedictionis, aut
 carius ratione ejusdem benedictionis seu con-
 secrationis, est simonia, quia est emere rem sa-
 cram; Emerere autem illos ratione materiae, aut
 expensarum, quae sunt in illis apparandis aut
 ornandis, non est intrinsecè malum. Constat
 enim, calices & patenas consecratas eodem
 modo vendi posse. *Sanchez de preceptis Decal.*
lib. 2. cap. 44. n. 19 Bonac. disp. 3. de 1. precept.
Decal. q. 1. punct. 4 n. 12. Qui verò particu-
 lam aliquam agnus Dei venderet, aut carius an-
 nullum seu thecam, in qua est inclusa, sine du-
 bio vendidisse simoniacè diceretur. *Lezana*
verbo agnus Dei, n. 2. materia enim illa parva
 nullius ferè pretii esse potest.

V. Locus, in quo nullus est sepultus, nec est
 deputatus ad sepulturas, nec est benedictus, sed
 tantum deputandus est ad sepulturas, est omni-
 no profanus, & vendi potest, sicut terra, in qua
 Ecclesia

Ecclesia est erigenda, vendi potest. *Bonacina de simonia q. 4. §. 6. n. 1.* Quod si locus sepulture ratione consecrationis venditur, aut plus venditur, est simonia jure divino, & naturali: est enim venditio rei spiritualis pro temporali. *Sanchez tom. 1. consil. moral. lib. 7. cap. 3. dub. 14. n. 7.* Si verò ratione terræ venditur, secundum multos non est simonia, quod intelligi debet de jure naturali & divino: sicut enim stando in jure naturali & divino, non est simonia vendere rem sacram, v. g. calicem, ratione materiz, sicut nec vendere sepulturam, *Bonacin & Sanchez sup. cit.* est tamen simonia jure Ecclesiastico, quod id prohibetur *cap. abolenda de sepult. & cap. non satis, & cap. audivimus de simonia.* & est communis DD. sententia; *D. Thom. q. 100 art. 4. ad 3. Sylvester verbo, sepultura q. 2. & verbo, simonia q. 11. & 12.* Licitum est tamen accipere consuetuata stipendia pro loco sepulture. 1º. Si recipiantur non ut pretium sepulture, sed pro fabrica Ecclesie; decens enim est, ut defuncti, qui templum inhabitant, contribuant ad templi reparationem. 2º. Si recipiatur pro sustentatione Ministrorum Ecclesie, sicut recipitur elemosina pro Missis. 3º. Licitum est accipere pretium pro loco honoratiori sepulture: quia venditur tunc aliquid temporale, scilicet honor, ut pendet ex hominum estimatione, & per accedens rei spirituali conjungitur. *Sanchez sup. n. 7. Naldus in Summa verbo, sepultura contra Suarez & alios*

alios. Hoc limitant *Bonac. sup. n. 4. & Barbo-*
sa, dicentes : hoc esse verum, quando locus est
 honoratior ob respectum temporalem; non ve-
 ro si est propter respectum spiritualem, v.g. quia
 est propinquior altari, vel sanctissimo Sacra-
 mento, licet alii nihil distinguant. Licitum est
 item pretium recipere pro perpetuo jure sepul-
 chri, id est, pro obligatione, ut in tali loco nul-
 lus præter emptorem & successores sepeliatur;
 quia hæc obligatio incumbens clericis, quod a-
 lium in illo loco sepelire non possint, videtur
 pretio æstimabilis; eademque est ratio de locis,
 quæ in Ecclesiis certis personis ad sedendum
 jure proprio destinantur, & quasi locantur:
 estque illa obligatio quid temporale, quæ per
 accidens adjungitur rei spirituali. *Lézana*
verbo, sepultura num. 14. Laymannus lib. 4.
trakt. 10 cap. ult. §. 4. assert. 7. n. 35. Suarez tom.
1. de relig. lib. 4. de simonia c. 14. Circa prædicta
 notandum, quod laicus non potest habere do-
 minium sepulturæ, quia loca religiosa neque-
 unt esse in alicujus dominio *l. qua de tota ff. de*
rei vendicat. potest tamen habere tale jus quo-
 ad usum pro se & suis successoribus; ita, ut nul-
 lus possit eis invitis ibi sepeliri, licet illo mor-
 tuo & illius familia possit aliis concedi usus il-
 lius sepulturæ, eo, quod mortuo habente usum,
 usus redit ad proprietarium. Quod si quis ha-
 bet sepulchrum proprium suis sumptibus em-
 ptum, vel ædificatum pro se aut suis, non est
 mate-

materia simoniæ, si vendatur quoad proprietatem juxta valorem fundi, & respectu habito ad solas expensas in eo ædificando factas, quia ibi non venditur benedictio, nec proprium jus sepulturæ, sed illud materiale, ad quod alia sequuntur: Unde similia loca jure hæreditario transferri solent à parentibus ad filios ratione temporalitatis, quæ est in illis, *Lexana sup.* Extincta autem tota progenie possunt aliis jus sepulturæ concedere, quia, sicut morte usufructuarii ejusq; descendendum redit usufructus ad proprietarium *l. corruptione Cod. de usufructu*, ita etiam jus sepulturæ, mortuo benefactore ejusq; hæredibus, redibit ad Ecclesiam, alia impedirentur alii quo minus Ecclesiam ornare & augere beneficiis possent, *Lexan. tom. 1. 2. part. cap. 11. n. 23.*

VI. Licitum est religiosis absque labe simoniæ dare vel accipere aliquid, etiam ut pretium pro actibus, seu exercitiis scientiarum, quæ humano labore comparantur, Theologiæ scilicet, Philosophiæ, Jurisprudentiæ, &c. quia, etsi sint res spirituales, non tamen sunt res sacræ; & ideo non sunt materia simoniæ. Ideoque talia vendere, aut emere non opponitur virtuti religionis, quia non ordinantur ad actum sacrum aut supernaturalem, sed tantum naturalem: Si tamen considerentur quatenus referuntur ad animarum salutem, vel ad actus supernaturales eliciendos, seu per modum exhortationis, cum tunc

nec censeantur res sacræ & supernaturales,
 pro ipsis nihil dari aut accipi potest ut pretium.
 Unde, cum regulares à Prælatiis suis licentias
 obtinent ex vi jurisdictionis, quam dicti Præla-
 ti habent in subditos, cum hæc jurisdictio sit
 quid spirituale, si quid pro his detur, aut acci-
 piatur, erit simonia: etiam si in se sint res natu-
 rales, eodem modo, quo facultas, quæ datur
 Presbytero v. g. medendi, etiam si sit quid natu-
 rale, si talis facultas pretio obtineatur, est simo-
 niaca, quia procedit ex potestate spirituali Præ-
 lati dispensantis. *Lezana verbo. simonia n. 10.*
 ¶ I. Simoniacum est pariter dare vel accipere
 aliquid inter religiosos pro licentia confessio-
 nis audiendi, prædicandi, Ordines recipiendi,
 à relictis casibus absolvendi, & similibus:
 sunt enim res spirituales, sacræ & ad animarum
 salutem ordinatæ, *Peyrinis tom. 1. de subdito qo.*
cap. 31. §. 9. Licitum tamen est dare, vel ac-
 cipere pro faciendo bono aliquo opere, etiam si
 detur, aut recipiatur ex pacto, modò non detur
 in pretium, aut ita recipiatur.

VII. Simoniacum est aliquid dare, vel acci-
 pere, non solum pro beneficio aliquo, quod im-
 portat curam animarum secularium, sed etiam
 pro Prælatiis & officiis regularium, quæ impor-
 tant solum curam animarum ipsorum, ut v. g.
 Generalatu, Provincialatu, Prioratu, &c. quia,
 cum non sint propriè beneficia quoad utilita-
 tem temporalem percipiendi fructus, aut redi-
 tus,

tus, sunt tamen beneficia quoad jurisdictionem spiritualem & curam animarum, quam important, & sic dicendum de illis ac de aliis beneficiis, ita *Suarez tom. 1. de relig. 4. de simonia cap. 54 n. 3. ad finem. Peyrinis sup. & alii. Lezan. verbo, simonia n. 13. Layman. citat. &c.* Renunciatio autem, seu commutatio talium beneficiorum, si pura sit & absoluta, & facta coram legitimo Superiore, non erit simoniaca, si verò aliquid, vel minimi pretii intercedat, aut commodi temporalis, erit simoniaca, quia est commutatio rei spiritualis pro temporalis. Commutare verò res spirituales inter se non est simonia, nec ullo modo est prohibitum, & quotidiana constat experientia inter magis timoratos viros, quod unus cum alio commutet Missas, functiones spirituales, aut exercitia circa curam animarum. *Suarez sup. cap. 30. n. 5. Simoniam etiam committunt religiosi aliquid temporale dando, vel accipiendo pro officiis ecclesiasticis suæ religionis, puta, Sacrificii, Procuratoris, &c. quæ habent administrationem rerum ecclesiasticarum, cap. Saluator 1. q. 3. ex Concil. Calcedonen. Suarez sup. cap. 54. n. 3. Peyrinis sup.* Alia verò officia, quæ non important administrationem, ut Janitoris, &c. etiam si pretium pro illis detur, vel accipiatur, quamvis sit valdè illicitum, non credo esse simoniacum, cum hæc sint purè temporalia, nec adsit specialis prohibitio Ecclesiæ circa illa. Quoties verò

licet aliquid, vel recipitur pro informando
 prelato de qualitatibus pretendenti, vel pro
 munitis officium, est simonia: quæ etiam com-
 mittitur, si quid detur, vel accipiatur ab inter-
 mediis, seu mediatoribus pro Prælatiis &
 officiis religionis non autem sollicitantibus,
cap. presentium 1. q. 5. Portellus in dubiis regul.
verbo, simonia num. 1. Lezan. verbo, simon. n.
15. c. 16.

Insuper materia simoniæ est jus patronatus,
 quatenus est jus præsentandi aliquem ad bene-
 ficia Ecclesiastica in Ecclesia fundata, extracta,
 vel dotata; ideo illud est quid spirituale; Or-
 dinatur enim ad beneficium Ecclesiasticum,
 quod est etiam quid spirituale, per consequens
 propter illud dari aut recipi aliquid temporale,
 aut vendi, fieri non potest sine simonia, *ex cap.*
de iure, & ex cap. præterea, ubi hoc expressè ha-
betur. Idem dico de actu illius juris, scilicet
 præsentatione: est enim ille actus quid spiri-
 tuale procedens à principio spirituali: Unde
 præsentans, propter præsentationem non pot-
 est præsentato imponere aliquod onus, ad quod
 alius non teneretur: est enim præsentatio res
 omninò spiritualis gratis danda, & non ob
 mercedem. Quamvis tamen hoc jus vendi non
 possit, transire potest cum re venditâ, modò ra-
 tione illius non vendatur carius, aliàs propter
 illud majus precium venderetur jus illud pa-
 tronatus. *Tabiena verbo, jus patronatus à n. 7.*

Kk

SHARE

Suarez de religione lib. 4. de simonia cap. 28. n. 12 & 13. Plura de jure patronatus, quæ ad hæc quæstionem non pertinent, habes apud *Lessium tom. 1. part. 2. cap. 11. n. 7.*

Simonia etiam committitur in electionibus regularium, si quis pecuniâ vel dono temporali conveniat cum aliquo, ne concurrat cum ipso ad electionem alicujus Prælatiæ, & ita colligitur ex cap. *Matthæus de simonia*. Quia si agendo sibi parat electionem mediante hac pecuniâ, aut dono, quod est emptio virtualis Prælatiæ, aut electionis ad ipsam. Vide, quæ dicimus de hac materia in cap. de electionibus, infra tom. 2.

VIII. Nulla simonia inducit poenas juris ipso facto, nisi in ingressu religionis, Ordine, & beneficiis, *Lessius de justit. & jure lib. 2. c. 35. dub. 23. n. 1. Layman. lib. 4. tract. 10. c. 8. §. 7. n. 67.* Unde colligitur, quod omnis electio, provisorio, nominatio & confirmatio, simoniacè facta, est ipso jure nulla ante omnem judicis sententiam, etiam declaratoriam, nullumque jus, vel effectum confert, & sic electus tenetur in conscientia renunciare, nec ante renunciatioem potest absolvi; quia ita decisum est in *extravagant. cum detestabile, quæ est 2. de simonia. Less. 2. de justit. cap. 15. dub. 25.* Etiam si simonia sit occulta, ut habetur in eadem *extravagant. & ex cap. Matthæus de simon.* hoc etiam, sive sit commissâ simonia ab eodem, qui dignitatem obri-

obtinuit, five ab aliis ipso etiam nesciente, facta tamen in favorem ipsius, ut habetur in *cap. obis, & cap. sicut tuis de simonia. Peyrin. tom. 1. de subdito q. 1. de obed. cap. 31. L. ex an. part. 1. tom. 1. cap. 15. de electionibus. n. 33.* Insuper per simoniam incursum in officiis religionum, quæ sunt officia Ecclesiastica, ut sunt Prioratus, Provincialatus, & alia, incurritur excommunicatio major Papæ reservata per *extravagantem Pauli II. confirmatam à Pio V. per Bullam, cum primis tom. 2. bullar.* aliqui tamen hoc negant, dicentes, hæc officia sub nomine beneficii non venire, ita *Navarr. in Manuali, & Azorius.* Est etiam contra obtinentes dignitates per simoniam in jure posita pœna infamiæ, ex *cap. laxe 15. q. 3. & cap. si quis præbendas 1. q. 3. Azor. tom. 3. instit. moral. lib. 12. cap. 21. q. 7. Peyrinis sup. §. 9.* Hæc autem pœna non incurritur ipso facto, sed per solam judicis condemnationem: Præterea qui dignitatem Ecclesiasticam quamcumque aut officium Ecclesiasticum simoniacè adeptus & consequutus fuerit, illo sit ipso jure privatus, & in futurum inhabilis ad omnia quæcumque obtinenda. Si quis autem tale crimen sæpius commiserit, corporaliter puniatur, degradetur, & à consortio fidelium ejiciatur, item *Pius V. in dicta bulla sup. quæ est 5. in bullar. ad Pelliz tract. 9. c. 4. sect. 3. quæsto 36. n. 216. & 217.* Supradicta limitantur, nisi aliquis in eadem eligendi ipso ignorante pecuniam largiatur,

giatur, ut eundem ad beneficium inhabilem reddat, talis enim fraus homini malitioso contra innocentem prodesse non debet, *cap. nobis fuit, & cap. sicut. de simon.* Excusatur etiam electus, ejusque electio valida est, si expresse prohibuit & contradixit, ne datio simoniaca interveniret, licet eo ignorante sit facta. *Layman. cit. n. 73.* Possunt autem Praelati regulares suos subditos ob simoniam absolvere propter eorum privilegia generalia, quae hunc casum non excludunt.

Finis Tomi Primi.

ND
P
CAPU
per
Cap. II. A
tum ob
Cap. III.
diendi
Cap. IV.
tum ca
Cap. V.
tum pa
Cap. VI.
ficium
Cap. VII
lebrati
Cap. VII
Secros
Cap. IX.
gale ob
Cap. X.
tanda